

Budapest

Engedj haza, engedj szabadon
Magányos tömeg, panelvilág.
Engedj járnom saját utamon
míg Te itt maradsz, Betonvirág.

Megvársz bárhol is, megvársz, tudom,
A metróból emléked rám nevet,
Köveken pattog, gurul az utakon
És üresen kopog, kong csak neved.

Emlék, mi kísért, emlék, mi véd.
Féltettél, hogy elnyel a betonvilág.
De te leszel, ki csak messziről néz,
Aluljárók graffiti szavain át.